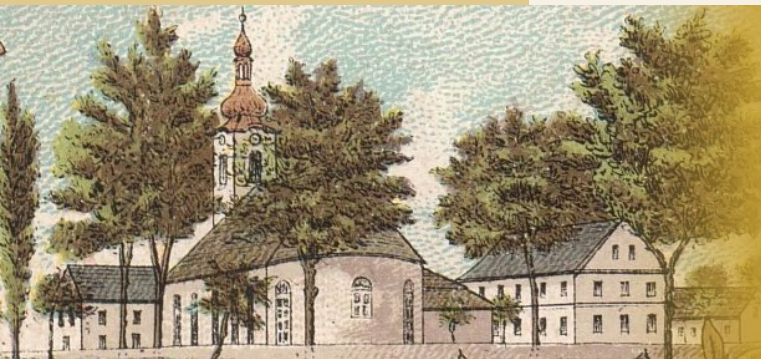

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • leden - červen 2020 • cena 20 Kč

Výuka angličtiny nejen na bludovické faře

English High School je skupina lidí hlavně dorostového věku, která se setkává po bohoslužbách, aby mluvila o různých duchovních tématech v anglickém jazyce.

Hlavní částí setkání je konverzace, protože naším cílem je zlepšovat se v angličtině. Kladu otázky, jiní odpovídají a přidávají se. Tato skupina je *bez bariér* a doufám, že se všichni dobře cítí, jsou sebevědomí, můžou říct cokoli. Chybují-li, je to na místě, protože ani rodilý mluvčí nemluví úplně bez chyb, nikdo by tuto skupinu nepotřeboval, kdyby nedělal žádné chyby. Nikdo není perfektní. Na prvním nedělním setkání jsem použila téma z knihy *The Quest* od Beth Mooreové. Kniha popisuje cestu k Bohu, to, jakou můžeme zakoušet s Bohem intimitu. První kapitola se zabývá otázkami, neboť všichni se v životě stále na něco ptáme. Mít otázky je velmi dobré. Konverzovali jsme o tom, že Bible je plná otázek: od lidí k Bohu, od lidí k lidem, od lidí ke zvířatům, od Boha k lidem. Někdy máme pocit, že naše otázky jsou podivné, říkáme si: ne, ne, na to bych se neměl ptát. Pán Bůh miluje naše otázky, a – ano – i pochybnosti. Chce nám pomoci. S dorostenci jsme četli biblické verše o otázkách. V angličtině doporučuji překlad *New International Version* či *New Living Translation*. Já si myslím, že to jsou nejjednodušší, nejsnadnější verze v angličtině, a proto je používáme.

Aby všichni měli šanci spojit se se skupinou, vyzvala jsem všechny k napsání jedné otázky pro Boha. Na ty jsme pak hledali společně odpověď. Žel přišla pandemie, tudíž jsme se nemohli setkat na faře, ale zvolili jsme výuku online! Opět jsme se setkávali každou neděli a diskutovali jsme o otázkách. Byla to skvělá možnost procvičovat si anglický jazyk a mluvit s vikářem Ondrou o teologii, protože všichni měli zajímavé otázky, které překvapovaly svou hloubkou. Otázky se týkaly těchto témat: spasení jediné skrze Krista, pokrytectví v církvi, zbožnost, Boží svrchovanost, naše svobodná vůle. Jistě se mnou budete souhlasit, že se dotýkají každého z nás. Jsem moc ráda, že se dorostenci ptali a snažili se mluvit v angličtině. To není lehká věc hovořit v cizím jazyce o obtížném předmětu, jakým je teologie. Moc oceňuji jejich ochotu, píli a tvrdou práci. Vidím, že sbor v Bludovicích má silný dorost a mládež, a jsem ráda, že můžu být s nimi ve spojení. Těším se na další setkání.

– Kimberly Stroková

Co říkají o English High School její účastníci?

Vždy mě moc bavilo učit se nové jazyky a angličtina je mi mimo jiné velmi blízká. English HS je proto pro mne i ostatní skvělou příležitostí rozšiřovat si slovní zásobu i ve složitějších teologických myšlenkách. Poznávat Boha v jiných jazycích je podle mne skvělou zkušeností do života. Práce a provedení těchto lekcí pod vedením Kim, která je rodilou mluvčí, a Ondry, jenž angličtinu ovládá skvěle, je opravdu dokonalé. Moc mě baví zamýšlet se a diskutovat příjemnou formou se skvělými lidmi nad důležitými věcmi.

–Emi

Na skupinkách v angličtině se mi nejvíce líbí možnost diskuze nad zajímavými otázkami. Myslím si, že je fajn přemýšlet nad každou odpovědí ve vztahu k Bohu a na naše otázky hledat společné odpovědi. Některé odpovědi se zatím nedozvíme, protože nám je teď Bůh skryl jako zajímavé tajemství na někdy příště, abychom jej mohli poznávat čím dál víc.

–Dominik

Howdy, how's your momma now? Tuto kovbojskou frázi a mnohé další jsem měl možnost se naučit díky English Sunday HS, která nám každou neděli od 9.45 h zpřijemňovala nouzový stav. Práci Kim a Ondry hodnotím podle amerického známkování za A, tedy výborné. Těším se na pokračování v *ne on-line formě*.

–Frederik

English HS je příjemné zpestření nedělního programu. Společně poznáváme Boha, rozšiřujeme si slovní zásobu v anglickém jazyce a společně se i zasmějeme nad otázkami, které probíráme.

–Matyáš

English škola je super příležitost promluvit si s rodilým mluvčím a naučit se mluvit o víře také v angličtině. Je to také místo, kde můžeme najít odpovědi na naše otázky, a tak prohloubit náš vztah k Bohu. Samozřejmě nemohu pominout fakt, že si užíváme hodně srandy.

–Asia

Kázání pastora Vladislava Volného pronesené ONLINE v neděli 10. května 2020, zakončení karantény v České republice

Vrátit se k normálnímu životu! To je dnes přání mnohých. Přání je to pochopitelné, ovšem poněkud problematické. Aby nedošlo k nepochopení: vůbec se mi nezamlouvají zavřené školy, obchody, restaurace, kostely nebo kadeřnictví. Omezení volného pohybu je deprimující. Zavření hranic alarmující. Chození s rouškou protivné. A přesto nevím, jestli bych si přál, aby se po skončení nouzového stavu vše vrátilo do starých kolejí, v jakých jsme byli zvyklí pohybovat se před pandemií.

Pamatujete? Kalendáře jsme měli plné na týdny, ba měsíce dopředu. V oblasti vzdělávání jsme poctivě navštěvovali školy všech typů. Někteří měli z blízkého se období zvláštní respekt, ať už proto, že se chystali na přijímací zkoušky, maturitu nebo státnice. V sektoru podnikání bylo mnoho těch, kteří měli v plánu spustit dlouho připravované projekty, někteří chtěli začít vyrábět, jiní zase nabízet nové produkty. V oblasti vědy byli mnozí, kteří chtěli výsledky svých výzkumů prezentovat na zahraničních konferencích, s aspirací patentovat dosud neslýchané inovace. V oblasti zdraví se hovořilo o lidech, kteří měli naplánovaná vyšetření, zákroky a operace, které ne vždy snesly odklad. Mnozí jsme věděli, kam poletíme v létě na dovolenou. Jiní si již o Vánocích nadělovali lístky na letní festivaly. Stovky párů měly do posledního detailu promyšlenou svatbu. Tyto a mnohé další plány ztroskotaly.

Změna přišla nečekaně. Jako blesk z čistého nebe. Tak rychle, že jsme se s některými záležitostmi ani neměli čas rozloučit. Vypravit některým věcem alespoň symbolický pohřeb. Říci: *dobře, všechno teď bude jinak, dejte mi chvíli čas, abych si mohl promyslet náhradní varianty, já se s tím srovnám.* Na žádné promýšlení alternativ nebyl čas. Život byl vzhůru nohama v okamžiku. A zcela. Jestliže jste zrovna nebyli lidmi v první linii (lékaři, sestřičky, laboranti, pečovatelé), nešli jste roušky, nevyráběli štíty, měli jste najednou spoustu času. Dáře se všemi úkoly, schůzkami a termíny jsme mohli od druhé poloviny března úplně ignorovat. Jen prostoru pro život jsme měli najednou všichni nějak méně. Zavření ve svých domech a bytech. Ven jsme mohli jen do práce nebo na nákup. Rodiče se museli nově zhostit role vzdělávání svých dětí. Dospělým přibyla starost o seniory. Na seniory byla vložena zvýšená zodpovědnost: chránit vlastní zdraví před nákazou. Lidé se v mnoha případech pustili do úklidu. Od sklepa až na půdu. S příchodem jara mnozí vyrazili na zahrádky, na hory či do přírody. Nežádka si lidé nově osvojili dovednosti s aplikacemi Skype, Zoom, Teams a dalšími. Mnozí si předplatili Netflix a začali užíždět na sledování seriálů. Život se změnil snad úplně každému.

Z mnoha důvodů si nyní mnoho lidí přeje, abychom se vrátili k normálu. Nabízí se otázka, zda to, co tady bylo před pandemií, bylo normální? Nebylo to spíše pouze něco, co jsme znali? V této souvislosti bych vám rád nabídl jednu historickou analogii. V Bibli se vypráví

o útěku Izraelců z egyptského otroctví. Faraón je nechtěl za žádnou cenu propustit. Teprve po seslání desíti přírodních katastrof, které bývají nazývány egyptskými ranami, svolil. Ale později svého rozhodnutí litoval a začal Izraelce pronásledovat. V Bibli o tom čteme následující: *Když se faraón přiblížil, Izraelci se rozhlédli a viděli, že Egyptané táhnou za nimi. Tu se Izraelci velmi polekali a úpěli k Hospodinu. A osopili se na Mojžíše: „Což nebylo v Egyptě dost hrobu, že jsi nás odvedl, abychom zemřeli na poušti? Cos nám to udělal, že jsi nás vyvedl z Egypta? Vždyť pro nás bylo lépe sloužit Egyptu než zemřít na poušti.“*

V tomto krátkém oddíle se nyní zaměříme na jednotlivé role:

Faraón. Faraón byl vládcem Egypta. Ztělesněním neomezené moci, z níž jde strach. Na zotročené lidi měl stále větší požadavky. Můžeme říci, že byl typickým představitelem despoty, který chce pořád víc a víc a nikdy nemá dost. Nemáte pocit, že i my jsme před příchodem koronaviru žili způsobem života, který nikdy neměl dost? Dost: informací, inovací, technologií, rozvoje, expanze, růstu, obratu, projektů, schůzí, porad, konferencí, cestování, výkazů, zisku, peněz. Ničeho nebylo nikdy dost!

Izraelci. Vyčítají Mojžíšovi, že je vyvedl z Egypta! Přestože šlo o místo, kde museli snášet nelidské zacházení, celodenní dřinu, frustraci, stres, v okamžiku, kdy měli strach, by dali přednost návratu ke starým způsobům života, který ve skutečnosti ani životem nebyl, před něčím novým, co dosud neznali. Zdá se, že jsme na stopě podivné patologie. Lidé, kteří se bojí a jsou pod tlakem, hledají raději to, co znají, i kdyby to mělo jejich život ohrožovat, než aby sebrali odvahu k něčemu novému, co se nesrovnatelně více podobá skutečnému životu.

A jak to bude s námi? Budeme mít po ukončení nouzového stavu odvahu vstoupit do něčeho nového? Anebo jsme si natolik zvykli na to, co jsme znali, že dáme raději přednost návratu do prostředí, které nás ničílo, vrátíme se k lidem, kteří nás ponižovali, k závislostem, které nás zotročovaly, k návykům, které byly destruktivní, k půjčkám, které nás ruinovaly, k aktivitám, které nám škodily, k jednání, které bylo manipulativní, k myšlenkám, které byly lživé, ke slovům, která zraňovala, k webům, jejichž sledování nás činilo hrubými?

Poslední role: Mojžíš. Ten se stal terčem obvinění. Atmosféru, jaká tam tehdy zavládla, můžeme velmi

dobře vycítit: *osopili se na Mojžíše: Cos nám to udělal, že jsi nás vyvedl z Egypta? Nech nás být. Pro nás bylo lépe sloužit Egyptu než zemřít na poušti.*

Existuje někdo, komu dáváme za vinu, že jsme se ocitli v aktuální situaci? Svalování viny na druhé ještě nikdy nikomu neprospělo. Mnohem prospěšnější bude, když si uvědomíme, komu, resp. čemu jsme v minulosti naletěli, a proč jsme se jako jednotlivci i lidstvo ocitli tam, kde právě jsme? **Na jedné skutečnosti se jistě shodneme:** to, jak jsme žili a v čem jsme žili, nebylo vždycky takové, jaké bychom si přáli. Ale bylo to něco, co jsme znali, co jsme dokonce považovali za normální. Ignorovat neděli jako den oddělený pro Boha bylo normální. Nemodlit se bylo normální. Nečíst Bibli bylo normální. Říkat *ježíšmaria* bylo normální. Na všechno si stěžovat bylo normální. Neděkovat Bohu za každý den života bylo normální. Vyhazovat jídlo bylo normální. Brát zdraví jako něco samozřejmého bylo normální.

Moje otázka zní: nenastal čas, abychom to přehodnotili? Nenastal čas, abychom podrobili kritickému zkoumání to, co jsme až doposud považovali za normální? Dovolím si jít ještě o kousek dál: neměli bychom hledat, formulovat, tvořit nějakou novou normalitu? Nezasťírám, že to bude úkol nesmírně náročný. A dokládá to i zmíněný starozákonní příběh. Čemu nás učí? **To nejtěžší nebylo, aby Bůh přiměl faraóna pustit Izraelce, ale aby Izraelci pustili faraóna z hlavy.** Víte proč? Protože je těžké opustit něco, co známe, dokud nevíme, čím to bude nahrazeno. Je těžké dostat ven z hlavy diktátora, který chce expandovat, prosperovat, užívat si, točit prachy, bavit se pořád víc a víc.

Není divu, že řeč o Božím požehnání se nám dnes jeví jako nesrozumitelná, když jsme roky žili v područí tlaku na výkon, vývoj, výsledky. Není divu, že nám připadá nadbytečné pozvání ke dni odpočinku, když vše, co jsme doposud znali, byl jenom spěch a stres. Není divu, že uctívat pravého a živého Boha se nám jeví jako zbytečné, když jsme celým svým srdcem tíhli k uctívání idolů zdraví, krásy, vášně, štěstí, výkonu, vitality a mnohých dalších.

Jaký z toho plyne závěr? To, k čemu bychom měli nyní jít vstříc, není život, který jsme žili před pandemií. **To, k čemu bychom měli jít vstříc je způsob života, který jsme v důsledku jejího výskytu objevili jako novou, dosud nevyzkoušenou, ale přesto přiměřenější a normálnější životní alternativu.**

O tom, jak Valaši do Ježíšova kostela v Těšíně chodili

Vněkolika minulých článcích jsem se s vámi dělil o radostném období evangelíků po vydání tolerančního patentu, kdy mohli svobodně stavět své modlitebny a scházet se na svých bohoslužbách, posléze o období okolo roku 1850, kdy si mohli ke svým modlitebnám postavit věže a zakoupit zvony.

Dnes bych se chtěl vrátit do období před tolerančním patentem, do období zvaného „dobou temna“, kdy byly evangelíkům odebírány jejich kostely, zabavovány a páleny knihy, Bible, kancionály, sbírky kázání. Nesměli se scházet a za porušení zákazů jim hrozily tvrdé tresty.

Na území Moravy, kam spadalo i Valašsko, panovaly daleko přísnější podmínky, než tomu bylo ve Slezsku. Olomoucký biskup v roce 1751 referoval papeži, že na území diecéze bylo zabaveno 2 534 heretických knih a konvertováno 1 114 nekatolíků. Na počátku 18. století ostře vystoupil proti tajnému nekatolictví císař Josef I., jeho trestní zákoník zahrnoval kacířství (nekatolictví) mezi hrdelní zločiny a odhalení nekatolíci se zároveň zařadili mezi nepřátele státu. Dokonce v trestním zákoníku Marie Terezie z roku 1769 byly delikty kacířství klasifikovány mezi nejtěžší hrdelní zločiny.

Přesto se nekatolictví na Moravě nepodařilo nikdy vymýtit. Svědčí o tom zpráva, kdy v roce 1777 jezuitský misionář Jan Kořistka ve snaze odhalit všechny tajné evangelíky na Valašsku vyhlásil svévolně beztrestnost pro všechny, kdo se přihlásí ke své nekatolické víře. Přihlásilo se 10 000 – 15 000 osob z 60 obcí Valašska. Toto silně pobouřilo panovnici, která nařídila vyšetřovací komisi a návrat všech nekatolíků ke katolické církvi, zároveň pohrozila deportací nekatolíků do Sedmihradska a odvedením do vojska. Po přímlově Josefa II. však svůj postoj zmírnila.

Na rozdíl od Moravy byla situace ve Slezsku o něco mírnější. Evangelíci sice nesměli mít své kostely, své knihy, scházeli se pouze tajně v Beskydech, ale v prvních letech 18. století bylo ve Slezsku postaveno několik takzvaných kostelů z milosti. Pro nás nejbližší byl v Těšíně na „Vyšní bráně“, vystaven v letech 1709–1730. Geografická dostupnost i možnost účasti (byť ilegální) na bohoslužbách přiváděla do Těšína mnoho tajných evangelíků z Moravy, Opavska, dokonce i z Čech. Těšínský chrám milosti se tedy stal stánkem modlitby pro nekatolíky z několika zemí, byť legálně jej mohli navštívit jen poddaní ze Slezska. Zatímco ve Slezsku se evangelické knihy legálně vydávaly, na Moravě bylo jejich přechovávání a četba předmětem perzekuce. Například Jan Matouš, který byl ve Vsetíně zadržen s evangelickými knihami nakoupenými za 15 zlatých v Těšíně, byl nejprve odsouzen k trestu smrti mečem, avšak pražský apelační soud mu nakonec udělil milost.

Během posledního desetiletí předtolerančního období se mezi moravskými nekatolíky nebyvale rozmohly ilegální poutě do milostivého kostela v Těšíně, které ke konci 70. let 18. století dosáhly masového charakteru. Ačkoliv účast na evangelických bohoslužbách trestala vrchnost vězením a robotou nad rámec poddanských povinností, nedařilo se přílivu poutníků pravidelně přicházejících do Těšína z Valašska účinně zamezit. Například hejtmán Josef Bayer potrestal 31. července 1771 ve Vsetíně 543 osob osmi dny roboty navíc. O pronásledování

účastníků tajných poutí do Těšína nás informuje rovněž zápis v kronice tolerančního sboru v Ratiboři. „Chodívali zde odtud lidé s mnohým nebezpečstvím do kostela do Slezska do Těšína. Jak do Těšína chodívali, tak je lapovali jak nějaké šverce a vodili do arestu. Na Vsetíně dolní hospoda jest takovými arestanty stavěna v roce 1775 a těm arestantům říkávali paduši.“

Veškerá opatření se mýjela účinkem a moravští nekatolíci navštěvovali luterské bohoslužby v Těšíně nadále. Aby předešli odhalení, převlékali se poutníci do těšínských krojů, což dokládá zápis v kronice v Hošťálkově. „Lidé do kostela do Těšína chodívali, aby pak poznání nebyli, půjčovali sobě od tamějších obyvatelů roucha a přestrojili se.“ K poutníkům pocházejícím z Valašska se přidávalo stále více nekatolíků z Hané a dalších oblastí. Proto v roce 1778 mikulovský probošt Hay vyslovil obavu, že pokud se rázněji nezasáhne, bude zakrátko celá Morava luterskou. Cesta poutníků vedla zpravidla přes Jasenku a Rožnov pod Radhoštěm, kde většinou přenocovali. Druhý den se vydali přes Frýdlant nad Ostravicí, kde přebrodili hraniční řeku Ostravicí a směřovali dále již územím Těšínského knížectví. Přes obce Lubno, Janovice a Raškovice dorazili k večeru do Komorní Lhotky, kde přenocovali. Další den je

čekala poslední etapa vedoucí přes Třanovice, Horní a Dolní Žukov až do Těšína. V centru knížectví se obvykle zdrželi jediný den a stejnou cestou se vraceli na Moravu. Celá pouť trvala průměrně šest dní.

Úsvit náboženské svobody po roce 1781 zároveň představuje mezník ve vzájemných vztazích moravských a slezských nekatolíků, kteří nyní disponovali stejnými právy, po léta utajovaná distribuce náboženské literatury získala legální ráz a výstavbou vlastních modliteben na Moravě ochabla návštěvnost bohoslužeb těšínského milostivého kostela.

Závěrem můžeme shrnout, že vazby moravských nekatolíků na Těšínsko se během předtolerančního období rozvinuly do velmi intenzivní podoby. Právě tento aspekt výrazně napomohl překlenout tajnému nekatolicství na Moravě jedno z nejtěžších období. Po vydání tolerančního patentu se na Valašsku navzdory dlouhodobé perzekuci a násilné rekatolizaci přihlásil k reformačním církvím obrovský počet věřících.

– Z knihy „Moravští nekatolíci a Těšínsko v předtolerančním období“ čerpal Rudolf Volný

Už zase slavíme

Konečně jsme se dočkali. Poslední květnová neděle připadla v tomto roce 2020 podle liturgického kalendáře na Svatodušní svátky, označované jako narozeniny církve. Každý oslavenec je nesmírně rád, když na jeho oslavu přijdou pozvaní hosté. Naše slezská církev se jistě radovala z každého sborovníka, který přišel slavit Svatodušní svátky i za tak pochmurného psiho počasí.

V bludovickém kostele jsme slavili hned dvakrát: ranní bohoslužbou a odpoledním koncertem spojeným se smažením vaječiny. Potěšilo nás, že se na bohoslužbu dostavilo poměrně dost sborovníků. Kdyby čtyři evangelisté z oltáře mohli promluvit, zajistě by zvolali: „Vítejte, rádi vás vidíme.“ Dnešní bohoslužba byla slavnostní i v tom, že se jí pracovně zúčastnili jak pastor Vladislav Volný, tak vikář Ondřej Stroka. Zajímalo by mě, který sbor SCEAV měl dnes na bohoslužbě hned dva faráře v akci. Po třech měsících vystoupil i pěvecký sbor Laudate, jehož členky se už nemohly dočkat, kdy budou moci zpívat. Odpolední slavnost byla zahájena koncertem jazzové skupiny Joe After Trio. Tři skvělí muzikanti – basák, kytarista a bubeník – předvedli skvělý výkon. Neviděli jsme sice, jak se z nich kouřilo, ale jejich radostná hudba nás natolik prohrála, že nám všem bylo příjemně na těle i na duchu.

Slavnost dále pokračovala ve farní budově, neboť deštivé počasí nám nedovolilo slavit v areálu kostela. Tradiční vaječinu pro návštěvníky připravili naši milí presbyteři, chutné frgále napekla kostelnice Mirka Volná a kostelní věží provázel Luboš Rajdus. Prostory fary byly zaplněny dětmi, dorostenci, mladšími i staršími sborovníky, kteří se dobře bavili. Jak by ne, vždyť jsme měli střechu nad hlavou, plné stoly a bezvadné společníky k rozhovorům.

*Díky, Bože, za narozeniny církve,
neboť můžeme všichni společně oslavovat
a chválit Boží svrchovanost.*

*Díky, Bože, za talentované kazatele, hudebníky a zpěváky,
neboť můžeme naslouchat Božímu slovu a radovat se
z hudby a z pěvu.*

*Díky, Bože, za obětavé členy našeho sboru,
neboť jsme opět mohli ochutnat svatodušní pokrm.
Díky, Bože, že žehnáš našemu sboru a všem jeho členům.
Amen.*

– Pavlína Volná

Hráli jsme rouškovanou, vždyť to znáš...

Snouzevým stavem, který byl vládou České republiky vyhlášen 12. března, souvisela povinnost zakrývat si ústa a nos, resp. nosit roušku. Kde ji však vzít, když se koupit nedala? Odpověď na tuto otázku na sebe nenechala dlouho čekat. Bylo třeba si ji vyrobit! Návodů na internetu bylo hned několik. Některé z nich nevyžadovaly příliš velké krejčovské dovednosti. Ovšem upřímně řečeno, jestliže jste měli s rouškou

vyrazit mezi lidi, nemohlo vám být úplně jedno, co nosíte na tváři. Mezi členkami našeho sboru se našlo několik zručných švadlen, které nabídky, že ušijí roušky i těm, kteří by si je pořizovali jen obtížně. Patřily k nim například Mirka Volná a Ludmila Gvoždová. Velké množství roušek, které jsme mohli v polovině března opakovaně rozvést seniorům do domova s pečovatelskou službou na ulici Generála Svobody a taktéž do DS Luna a DS Helios bezplatně zhotovila Markéta Skulinová. Na jejich výrobě se podílela celá rodina, včetně dětí. Vždyť jich také byly stovky. Všem jmenovaným i anonymním švadlenám z našeho sboru i mimo jeho hranice srdečně děkujeme. Kde je touha pomáhat druhým, vlastně žádné hranice nejsou.

– Vladislav Volný, pastor

Rozhovor s grafikem Bludovického informátoru Milanem Mačkem

Dne 5. října 2013 tomu bude 7 let, kdy úzce spolupracujeme s grafikem Milanem Mačkem na vydávání čtvrtletníku Bludovický informátor. Po celou dobu nám jde o to, aby časopis naše čtenáře nejen informoval o dění ve sboru, ale zároveň svým příjemným grafickým designem upoutával pozornost a sytil jejich zvědavost. Do jaké míry se nám to daří, mohou posoudit naši čtenáři, kterým nyní nabízíme rozhovor s profesionálem Milanem Mačkem, jehož mottem se stal citát Tomáše Bati: „Najít správný směr mezi opatrností a odvahou je to největší umění.“

1. Můžete se našim čtenářům představit? Odkud pocházíte, kde pracujete a co přesně děláte?

Původně jsem z malé obce na Karvinsku – Horní Suché. Místním ji asi nemusím blíže představovat. Prožil jsem zde celé dětství a mám k této obci stále velmi blízký vztah. Část mé rodiny zde pořád žije, já jsem se však v 19 letech přestěhoval do Havířova k druhé části rodiny, kde jsem pobýval až do svých 25 let. Do Havířova jsem zamířil především z důvodu lepší dopravy do Ostravy během mého studia na Ostravské univerzitě a také proto, že z Havířova byla většina mých středoškolských přátel. V současné době bydlím již „ve svém“ v Karvině. Na střední škole jsem studoval elektrotechniku a na vysoké aplikovanou informatiku. Elektronika a IT obecně mi nikdy nebyly cizí a zajímaly mne už odmalička. Promítlo se to tedy, i když oklikou, v mém profesním životě. Již pátým rokem pracuji v jedné IT firmě v Ostravě, která se zabývá výrobou a dodávkami průmyslového hardwaru (počítačů) do výrobních firem v ČR a ve střední Evropě. Nepracuji zde ale jako „ajťák“, jak byste možná čekala, nýbrž jako marketingový manažer. Dříve jsem byl i obchodník a asistent prodeje. Můj postup zde byl tedy vcelku rychlý. Marketing pro mě byla trochu výzva, jelikož jsem jej nikde nestudoval a čerpal jsem především ze svých znalostí a zkušeností. Ty jsem nabyval samostudiem během let, kdy jsem se věnoval svému koníčku – tvorbě webových stránek. Podařilo se mi tedy přesvědčit nadřízené, že jsem na tuto pozici vhodný kandidát. Dříve jsem mívával ještě jeden koníček – servis počítačů. Pár let během studia na střední a vysoké

škole jsem s ním dokonce i podnikal ve dvou se spolužákem, ale nakonec jsem musel tuto službu z časových důvodů ukončit. Nyní jsem „ajťák“ už jen pro přátele a rodinu. Nicméně pokud si dobře vzpomínám, tak právě přes servis počítačů jsem se s rodinou Volných někdy v roce 2011–2012 seznámil a od té doby jim pravidelně pomáhám s řešením zapeklitých technických problémů a se sazbou a grafickou úpravou Bludovického informátoru. :-)

2. Obor informační technologie je v současné době velmi populární. Přestože v žebříčku popularity nepatří v České republice mezi pětiku nejpopulárnějších profesí (lékař, vědec, zdravotní sestra, učitel, soukromý

zemědělec), jde o oblíbený obor (nebo předmět na ZŠ a SŠ), kterému se věnuje spousta mladých lidí. Co Vás na informačních technologiích přitahuje?

Vývoj v této oblasti šel během posledních 15 let raketově kupředu a každým rokem zrychluje. Moderní technologie nás neustále obklopují, i když si to mnohdy už ani neuvědomujeme. Kdo by si před pár lety pomyslel, že bude běžné platit přiložením mobilu, streamovat filmy přes půl světa, povídat si s hlasovými asistenty (Siri, Alexa, Cortana, ...) nebo sedět za volantem autonomního vozu? Informační technologie jsou podle mě jeden z nejperspektivnějších oborů vůbec, ale je v něm zároveň stále těžší prorazit. Tento obor má opravdu široký záběr, proto si jej možná studenti rádi vybírají. Informatika pomáhá například i v medicíně, chemii, fyzice, matematice, geologii, sociálních vědách a mohl bych ve výčtu dalece pokračovat. Tohle je asi to, co se mi na IT nejvíce líbí, ta rozmanitost možného využití. Každopádně pro mne bude velmi zajímavé sledovat, kam se informační technologie jako obor posunou za dalších 20–30 let.

3. Při výběru jakéhokoli periodika nás nejdříve zaujme jeho vzhled, který buď upoutá, nebo odradí. Můžete našim čtenářům prozradit nějaké tipy, které vedou k tomu, aby BI (Bludovický informátor) byl tímto způsobem přitažlivý? Kde berete inspiraci?

Máte pravdu, že člověka obvykle nejdříve zaujme vzhled obálky nebo titulní strany časopisu. Toho rády využívají bulvární časopisy, které na vás doslova křičí mnohdy zavádějící a šokující titulky s pestrými barvami, jen aby upoutaly vaši pozornost a ideálně skončily ve vaší nákupní tašce. Vždy je ale nutné se zamyslet, kdo jsou cíloví čtenáři daného periodika a jestli si takovým vzhledem nemůže časopis spíše uškodit. U náboženského periodika, jakým Bludovický informátor bezesporu je, je potřeba volit decentnější a konzervativnější grafiku. Takový informátor ze své podstaty nepotřebuje nalákat titulní stránkou, protože jeho primární účel není prodat co nejvíce výtisků, ale informovat sborovníky o aktuálním dění a chystaných akcích. Z toho důvodu se snažím volit takovou grafiku, aby nebyla rušivá a zároveň aby dotvářela atmosféru právě čteného článku. Za účelem oživení se v některých speciálních číslech používá i tematická grafika (Velikonoce, Vánoce). Snažím se, aby bylo každé číslo něčím zvláštní, ale ne pokaždé se úplně podaří skloubit mou představu s představou redakce. Nakonec ale vždy dojdeme ke kompromisu a BI putuje zdárně do tisku. :-)

4. Přestože je profese IT nejen Vaší prací, ale i koníčkem, máte v životě ještě další záliby, jímž se věnujete ve svém volném čase? Víte, že máte rád moře.

Kdo by si občas rád neodpočinul u moře, že? Ale koníčkem bych to asi nenazval. Bohužel jsem docela workoholik a ani u moře se nedokážu odtrhnout od neustálého kontrolování e-mailu. U počítače trávím opravdu hodně času, takže na nějaké náročnější koníčky moc času nezbyvá. Mohu ale ještě zmínit, že rád poslouchám audioknihy (při delších cestách autem, při vaření nebo jen tak na pohovce), rád chodím na premiéry do kina a na toulky beskydskou přírodou.

5. Na závěr dvě hádanky týkající se Bludovického informátoru. Zprv: Dokážete spočítat, kolik čísel i s dnešním bylo za celou dobu distribuováno? Zadruhé: Víte, u jaké příležitosti bylo publikováno 1. číslo BI? Prozradím, že šlo o zvláštní vydání.

Na sazbě Bludovického informátoru jsem začal pracovat v roce 2013. Myslím, že to bylo letní vydání. Pokud tedy počítám dobře tak 28? Když se nad tím zamyslím, tak je to již pěkně vysoké číslo a určitě ne konečné.

I když nejsem sborovníkem, tak si matně vzpomínám, že velkým tématem tehdy byla rekonstrukce varhan a šenovské kaple. Při sazbě každého čísla několikrát pročítám všechny články, abych odstranil případné typografické chyby, takže mi některé zajímavé články zůstanou v paměti.

Milane, na obě hádanky jste odpověděl správně. K druhé otázce musím doplnit, že tou hlavní záminkou vydat BI bylo jubileum pastora Vladislava Volného, jemuž jsme u příležitosti 40. narozenin věnovali 1. zvláštní vydání BI. Vidíte, kolik vody mezitím uplynulo a na kolika BI jsme se společně podíleli.

Milane, touto cestou Vám jménem bludovického sboru srdečně děkuji za 7-letou spolupráci na Bludovickém informátoru. Vážíme si Vašich odborných dovedností a schopností, ochoty a vstřícnosti, kterou našemu sboru léta projevujete, neboť se na Vás můžeme kdykoliv obrátit s informačně-technologickými problémy. V koronavirové době to například bylo zprovoznění online videokomunikace přes aplikaci Zoom. Přejeme Vám vše dobré v pracovním i osobním životě a hojnost Boží přízně.

- Děkuji za rozhovor. Pavlína Volná

Hádanka

Poznejte bludovické jubilantky

1. Narodily se v červnu.
2. Slaví kulaté životní jubileum.
3. Pracují jako učitelky na základní škole.
4. Mají rády přírodu, jezdí na kole a na lyžích.
5. Vyznávají víru v Trojjediného Boha.
6. Již mnoho let zastávají osobitou roli ve sboru.

Správný výsledek: Pavlína Volná a Jarmila Piechová

Co jim napsali?

Paní pastorová Pavlína Volná slaví právě teď!

Nejdůležitější doba je právě TEĎ.
Nejdůležitější je TO, CO právě teď děláte.
A co děláte, dělejte ráda.
Čas je dar, který vám byl nadělen
a je jen na vás, jak ho využijete.
Každý den může být začátek něčeho nového.
Radujte se, dejte pocítit svou lásku,
prožívejte s chutí každý přítomný okamžik,
vytvářejte pevné zázemí domova, dodávejte sílu a jistotu.
Paní Volná, u příležitosti Vašich kulatin Vám
všichni členové bludovického sboru i presbyterstva
přejí vše nejlepší a oceňují všechny služby
pro děti, mládež i celý náš sbor.

Hodně zdraví a buďte šťastná!

– vicekurátorka Jarmila Piechová

Gratulace pro ženu mnoha rolí!

Jarmila Piechová je v našem sboru zástupkyní kurátora. To je ovšem pouze jedna z jejích rolí. V profesní oblasti působí jako učitelka, v osobním životě jako manželka a maminka dvou dospělých dětí. Má hezký vztah ke své mamince, je vyhledávanou společnicí a kamarádkou. Dokáže ocenit krásnou hudbu i doporučit moudrou knihu. Ráda sportuje, tráví čas v přírodě, se kterou umí žít v souladu. Když hovoří, její slova se dotýkají srdce. V jejích rukou se těsto mění v nádherně zdobené perníčky a materiál v umělecké dílo. Jsme Pánu Bohu vděční za to, že ji vložil do srdce víru, kterou žije s druhými a pro druhé. Ale především jsme Pánu Bohu vděční za to, že si o ní nemusíme jen číst, ale můžeme ji potkávat a nechávat se krásou jejího harmonického života obohacovat.

Sestro vicekurátorko, ať Vám Bůh žehná stejně hojně jako doposud!

– pastor Vladislav Volný

Litania do Ducha Świętego

Roman Brandstaetter

Spójrz Duchu Św. na ludzi idących przed siebie
drogą nieskończonego postępu,
na mędrców, którzy ulepili golema
na własne podobieństwo
i na własną zgubę, na rozpad atomu,
na rozpad moralności, ładu, sztuki, cywilizacji, słów,
prawa, harmonii, rozsądku, logiki, wszelkich wartości.

Z głębokości wołamy do Ciebie Duchu Święty,
albowiem jesteśmy bezwolnymi narzędziami
w rękach naszych lekkomyślnych dzieł.
Jesteśmy jak ci co nie wiedzą co czynią.
Zstąp na ziemię samounicestwienia,
na rakowate miasta i wsie, na trędowate domy,
na zatrute zboża, ogrody i sady,
na martwe rzeki i morza,
i kręgi nad nami, ludźmi chaosu, kłamstwa i obłędu.

Krąż jak ongiś krążyłeś w genezejskim locie
nad chaosem niepotrzebnych żywiołów.
Krąż nad nami – Poskromicielu zamętu,
nad pobojuwiskiem naszych klęsk,
nad rzeźnią tego świata,
nad śmietnikami pełnymi niedonoszonych płodów,
nad ziemią cuchnącą swądem spalonych ciał,
nad górami atomowych odpadków,

i wybaw nas od głupoty udającej mądrość,
od kłamstwa udającego prawdę,
od ślepoty udającej dalekowzroczność,
od chamstwa udającego obrażoną godność,
od fanatyzmu udającego wiarę,
od brudu udającego czystość,
od nienawiści udającej miłość,
od niewoli udającej wolność,
od obłudy udającej szczerłość,
od pychy udającej pokorę,
od warcholstwa udającego odwagę,
od szatana, który mówi nie, a myśli tak,
a mówiąc tak, myśli nie.

Przybывaj Duchu Święty Wielousty
i ostudź nasze głuche uszy wołający Płomieniu.
Przybывaj z wnętrza wieczności wiejący Wicherze,
który nigdy nie burzysz i nigdy nie niszczysz
i nigdy nie łamiesz, który chwiejne umacniasz,
stare odnawiasz, martwe ożywasz,
starte z powierzchni ziemi budujesz od podstaw.

Stworzycielu wywołujący z kości i popiołów
ludzi umarłych – w stałych i przemienionych,
z pomordowanych ludów – żywe ludy,
wszechświat z nicości, istnienie z nieistnienia,
źródło z pustyni, wszystko z niczego.

Ojcze Słowa Bożego, Wicherze wiejący
z wnętrza wieczności!
Daj nam słuch doskonały płynący wśród niezliczonych
wezwań i nawoływań, które nas nawiedzają
w wszelkim czasie i miejscu,
abyśmy umieli rozpoznać Twój Głos.

Muzyko Mądrości zrodzona z Ojca i Syna,
Trójdźwięczna!
Zdejm z nas kamień jak go zdejmują z grobów
Aniołowie Twojego Oblicza.
Mocarzu, Burzo Niedocieczona odwalająca kamień,

a potem twórz nas otwartych, słyszących i słuchających,
twórz nas codziennie od nowa Strażniku naszych dusz,
abyśmy nieustannie odnawiani i odradzani, i tworzeni
stali się Twoimi głosicielami podobnymi do tych,
których pochylone czoła raczyłeś namaścić olejkami
Twojej Mądrości,
oświeć nas i prowadź z ziemi rozpacz
do Królestwa Bożego,
do Stolicy sławionej z kryształu i światła.

Ojcze i Synu i Duchu Święty, Słowo,
Drogowskaze wbity na rozstajach kosmosu przybывaj,
Nadziejo nieogarniona,
zawsze obecna i zawsze nadchodząca.
Przybывaj Boże, Zaczynie człowieczeństwa
i uczłowiecz człowieka jak uczłowieczyłeś siebie!

10 důvodů, proč nechodím do kostela se nemyji

1. Když jsem byl malý, nutili mě, abych se myl.
2. Lidé, kteří se neustále myjí, jsou pokrytci. Myslí si, že jsou čistější než ostatní.
3. Existuje tolik druhů mýdel! Jak mám vědět, které je to pravé!
4. Všem vodárnám jde jenom o peníze.
5. Už jsem to jednou s mytím zkoušel, ale pokaždé to bylo stejné – samá nuda.
6. V koupelně je vždycky hrozná zima a všechno tam působí tak sterilně.
7. Myji se na Vánoce a Velikonoce. To přece musí stačit.
8. Všichni mí kamarádi tvrdí, že mýt se je zbytečné.
9. Teď nemám čas na to, abych se myl.
10. Možná se jednou budu mýt, až budu starý.

Když člověk něco v životě zarytě tvrdí a dlouhodobě praktikuje,
musí to podepřít opravdu dobrými argumenty, nemyslíte?

Konfirmandé na křižovatce vědomostí

V neděli 7. června 2020 složilo 9 konfirmandů závěrečnou zkoušku z předmětu „*výchova ke křesťanství*“. Naši konfirmandé byli pastorem Vladislavem Volným a vikářem Ondřejem Strokou v průběhu školního roku 2019/2020 postupně zasvěcováni do tajů Bible. Co všechno se dozvěděli, jsme slyšeli v rámci jejich zkoušky. Lze dodat, že všichni byli skvěle připraveni a že na křižovatce vědomostí prošli na zelenou.

Oliver: Modlitba „Otče náš“

Radek: Práce s mapou

Matěj: Zákon a evangelium

Šimon: Svátost v Bibli

Prokop: Zákon a modlitba

Jan: Narození Ježíše

Adam: Světová náboženství

Matěj: Desatero

Zuzana: Martin Luther

Kdyby Bůh přišel na vizitu

Všemohoucí Bože,

spolu s ostatními lidmi jsme v poslední době učinili novou zkušenost: že to, co nám může škodit, zdaleka nemusí mít podobu něčeho viditelného, hmatatelného, na první pohled registrovatelného.

Naopak, může to být něco, co v nás působí, aniž jsme si toho vědomi, něco, co v nás zákeřně roste, ale co mnohdy odhalíme až v okamžiku, kdy se to stává ohrožením pro nás i pro naše okolí.

Díky tomu snad o něco lépe rozumíme mechanismu hříchu a smíme opustit některé naivní způsoby jeho vyhodnocování. Například ten, že nejedná-li člověk v konfliktu se zákony, je v jeho životě vše v pořádku.

Ale co když vypovídáme slova, která zraňují, působí nepokoj, zbavují druhé důstojnosti?

Stejně negativní dopad mohou mít nepřejícné nebo zlé myšlenky, neboť od nich je již velice blízko k jednání, které působí druhým bolest, zranění nebo křivdu.

Ovšem také tam, kde jsme vůči druhým neteční, lhostejní nebo líní a nezáleží nám na tom, aby se rozhojňovalo dobro, tam si zlo tato námi opuštěná místa rádo obsadí. Protože ono je, na rozdíl od nás, aktivní. To si v současné době také stále jasněji uvědomujeme.

Všude kolem nás se hovoří o nutnosti desinfekce, která je potřebná, aby člověk nekontaminoval sebe a nenakazil druhé. Uvědomujeme si, že stejné nebezpečí hrozí také v souvislosti s nákazou hříchů. My sami se ho zbavit nedokážeme. Ale to ještě neznamená, že bychom nemohli předložit všechnu svou vnitřní nedokonalost, skleslost, rezignovanost, frustraci, zkaženost a pokřivenost tobě.

Bože, jsme ti vděční, že nás učíš pracovat s tím, co rozpoznáme jako svou vinu. Díky tomu se neuchylujeme automaticky k omlouvání svých selhání a ke svalování vin na druhé.

Se vším, co nás tíží, přicházíme k tobě, protože tě z Bible známe jako milujícího a odpouštějícího Otce. Proto máme odvahu vyznat ti před sebou své viny a svá selhání.

Ty víš, že existuje mnoho věcí, kterých si nejsme vědomi, co zarytě odmítáme a za co odmítáme nést zodpovědnost.

Celou sumu našeho počínání, myšlení i mluvení předkládáme tobě jako Lékaři, který uzdravuje lidské srdce, odnímá, co naše nitro devastuje, ale zároveň obnovuje člověka k původní kráse stvoření k tvému obrazu a tvé podobě.

Bože, prosíme, aby se tento zázrak celkové obnovy stal skutečností i v životě každého z nás.

Prosíme, smiluj se nad námi, dotýkej se nás svou láskou a uzdrav nás. Uzdrav i naše blízké, uzdrav všechny nemocné, uzdrav náš národ, všechno lidstvo, celou naši planetu.

Amen.

Mapa k článku: O tom, jak Valaši do Ježíšova kostela v Těšíně chodili

Valaši svou pouť do Ježíšova kostela započali v Jasence u Vsetína a dále pokračovali přes Rožnov pod Radhoštěm (2), Frýdlant nad Ostravicí (3), po přebrodění řeky Ostravice přes Lubno (4), Janovice (5), Raškovice (6), Komorní Lhotku (7), Třanovice (8) a Horní a Dolní Žukov (9) až do polského Těšína. Obvykle se zde zdrželi jeden den. Zpět se vraceli stejnou cestou a jejich pouť trvala celých 6 dní.

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

JARO A LÉTO 2020

Křty

Václav Vach

Jindřich Cichy,
Jiří Cichy a Monika Maxová

Patrik Gavlas,
Michal Gavlas a Jana Kaderková

Vít Kotula,
Martin a Marcela Kotulovi

Daniel Sivák,
Michael Sivák a Melánie
Slazyková

David Rožnovják,
David a Michaela Rožnovjácovi

Elena Rozbrojová,
Jan a Marika Rozbrojovi

Florence Aurelia Gasior,
Anna Gasior

Henryk Bohuslav Bilan,
Tomasz Bilan a Anna Gasior

Svatby

Szymczyskovi Petr
a Magdalena,
roz. Bystroňová

Hadynovi, Tomáš a Monika,
roz. Rozenkrancová

Plhákovi Jan a Katarína,
roz. Kejstová

Slaninovi Tomáš a Nikol,
roz. Karkošková

Jubilanté

90 let

Kubiczková Anna, Bludovice
Paszová Vanda, Bludovice

85 let

Bystroňová Marta, Bludovice

80 let

Jaworek Tadeáš, Bludovice
Kročková Marta, Bludovice
Kielar Karel, Životice

75 let

Cyž Karel, Bludovice
Przeczek Karel, Bludovice

70 let

Foltýnová Vanda, Šumbark
Toman Jan, Bludovice

65 let

Jarzabek František, Bludovice
Stasiová Aurelie, Podlesí
Ciešlová Ilona, Albrechtice
Kotulová Halina, Bludovice

60 let

Jasiok Zbigniew, Bludovice
Kędziorová Marta, Bludovice
Pawlasová Grażyna, Bludovice
Piechová Jarmila, Podlesí

55 let

Krygielová Darina, Bludovice
Fukala Petr, Havířov Město
Siuda Edvard, Bludovice
Pytliková Mariola, Ostrava

50 let

Volná Pavlína, Bludovice
Prokopová Pavlína, Bludovice

Pohřby

Josef Podhorný,
56 let, Havířov Město

Anna Seibertová,
roz. Folwarczná,
91 let, Havířov Město

Marta Bystroňová,
roz. Herboczková,
88let, Havířov Bludovice

Marie Krygielová,
roz. Kolorzová,
94 let, Dolní Datyně

Bludovický informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické augsburského vyznání

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba a grafická úprava: Milan Maček